

[Finansministeren.]

forskellige Egne af Landet. Det er disse Forskelligheder, som paa Grund af Forholdene er fremkommet i den lange Periode siden 1936, der gør, at man maa sige, at Vurderingsgrundlaget fra 1936 ikke længere er tidssvarende. Derfor er det i og for sig betænkeligt at udskyde Vurderingen, men som sagt, Betænkelighederne maa overvindes af praktiske og andre Grunde.

Jefsen Christensen: Jeg vil gerne sige til den højtærede Finansminister angaaende Vurderingen af Jord, at hvad enten det er store eller smaa Landbrugsejendomme, saa skal Jorden efter det Arbejdskort, som Vurderingsraadene har, være ansat til fuldstændig den samme Pris, ligegyldigt hvilken Ejendom den tilhører. Saa kan der være nogen Forskel paa Bygningsvurderingerne, men jeg forstaaer ikke denne Tale om, at man her udsætter dem, der faar omvurderet, for at komme til at betale mere i Skat end dem, der ikke faar omvurderet. For alle Parter er pligtige at holde sig paa Vurderingsgrundlaget fra 1936, og hvis Vurderingsraadet vurderer paa et andet Grundlag, staaer det enhver Ejer frit for at beklage sig, og han kan gennem Henvendelse til Skyldraadet faa en saadan Vurdering ændret. Jeg ser ikke, at dette, om man har et lavere eller højere Vurderingsniveau, naar bare det er ensartet, i og for sig gør noget Indgreb i Skattemyndighedernes Mulighed for at faa Penge. For kan 10 pro mille ikke slaa til, tager man 12 pro mille, Vurderingsniveauet afskærer ikke fra den fornødne Skatteudskrivning i Kommunen. Den eneste Betænkelighed, jeg kan bøje mig for af dem, der kom frem, er den, at Vurderingsraadene bærer sig uensartet ad de forskellige Steder i Landet. Men der er dog gennem Adgangen til at klage Muligheder til Stede, hvis man vil udnytte dem, til at faa større Ensartethed frem.

Men vi behøver ikke at drøfte Sagen yderligere, for alle Parter er enige om, at vi skal udskyde Omvurderingen en Gang til.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Derpaa fulgte:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Luftværnslovgivningen.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 501).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg skal anbefale til velvillig Behandling i det høje Ting Forslag til Lov om Forlængelse af Luftværnslovgivningen.

Den 31. Marts 1943 udløber Gyldigheden af Lov Nr. 324 af 21. September 1939 om Borgernes Pligt til at stille deres faste Ejendom, Løsere m. v. til Raadighed for Myndighederne ved Beskyttelsen af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb, og samtidig udløber Gyldigheden af en Række af Bestemmelserne i Lov Nr. 125 af 30. Marts 1940 om visse Foranstaltninger til Beskyttelse af Civilbefolkningen mod Følgerne af Luftangreb. De paagældende Lovbestemmelser havde oprindelig Gyldighed indtil 31. Marts 1941, men blev ved Lov Nr. 137 af 31. Marts 1941 forlænget indtil 31. Marts 1943, og de foreslaas nu forlænget indtil Udgangen af Marts 1945, da man maa anse det for fornødent, at vi under de nuværende Forhold fortsat har disse Bestemmelser at holde os til.

Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Man gik derpaa til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 354 af 26. August 1941 om Overførelse af Kreditforeningslaan til Serier eller Afdelinger med lavere Rentefod.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 503).

Lovforslaget sattes til Forhandling.